

Arrest

nr. 129 031 van 10 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 februari 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat K. BORMANS loco advocaat M. SAMPERMANS, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN.

Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Overwegende dat de genaamde N. Z. K., geboren te (...) op (...), nationaliteit Marokko, verblijvende te (...), gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren;

REDEN VAN BESLISSING :

Artikel 61, §2,1°: Betrokkene verlengt zijn verblijf na afloop van zijn studies en is niet meer in het bezit van een regelmatig verblijfsdocument;

Overwegende dat betrokkene in 2009 gemachtigd werd tot voorlopig verblijf voor studies maar gedurende vier academiejaren niet slaagde voor de studies waarvoor hij zich ingeschreven had;

Overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2013-2014 ter verlenging van zijn verblijf als student een inschrijving voorlegde van weer een andere onderwijsinstelling, de Katholieke Hogeschool Limburg;

Overwegende dat wij bij voornoemde instelling advies hebben ingewonnen teneinde na te gaan of betrokkene er werkelijk studeerde gezien er twijfels waren gerezen of hij wel degelijk studies had aangevat;

Overwegende dat de voornoemde instelling ons op 20.02.2014 schriftelijk bevestigde dat betrokkene sinds het begin van het academiejaar niet aanwezig was tijdens de lessen, hij niet heeft deelgenomen aan de examens in januari zonder hiervoor enige rechtvaardiging te geven, zijn leerkrediet bovendien op is (-4 credits) en zij betreffende de studies van betrokkene geen toekomst meer zien;

Overwegende dat wij uit voorgaande besluiten dat betrokkene in werkelijkheid gestopt is met zijn studies;

Overwegende dat hij dan ook niet meer voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf als student;

Overwegende dat zijn verblijfsvergunning is vervallen sedert 31.10.2013;

Artikel 61, §2,2°: Betrokkene brengt geen bewijs aan dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt;

Overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2013-2014 een tenlasteneming voorlegde maar dat de garant die de bijlage 32 onderschreven heeft niet solvabel is (jaarinkomen garant bedraagt 14590,74 euro; dit zou minstens 19008 euro moeten bedragen, zonder personen ten laste) en de voldoende financiële dekking van het verblijf dus niet wordt aangetoond;

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om binnen dertig dagen de grondgebieden van België, Denemarken, Duitsland, Estland, Rusland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland te verlaten, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht". Verder verwijt hij de verwerende partij een manifeste appreciatiefout.

Het middel wordt geadstrueerd als volgt:

"De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet meer zou voldoen aan de voorwaarden voor een verblijf als student, daar hij niet aanwezig was tijdens de lessen, niet deelnam aan de examens, en dat zijn studiedossier er in het algemeen niet erg rooskleurig uit ziet voor de toekomst.

Verzoeker schreef zich inderdaad in voor het academiejaar 2013-2014 aan de Katholieke Hogeschool Limburg.

Al van bij de start van het academiejaar, halverwege september, had cliënt last van vermoeidheid en voelde hij zich erg zwak. Op 07.10.2013 nam hij een eerste maal contact op met zijn huisarts, daar hij sedert 05.10.2013 ademhalingsmoeilijkheden had. Ondanks de hem voorgeschreven medicatie, verergerden de klachten van verzoeker en aanvankelijk werd er gedacht aan een longontsteking. Uiteindelijk werd op 03.12.2013 de diagnose van TBC gesteld, en er werd onmiddellijk een behandeling opgestart.

Omwille van zijn ziekte kon cliënt geen lessen bijwonen, noch examens afleggen, niet alleen omwille van zijn zwakke gezondheid, maar ook omwille van het gevaar op besmetting, dat zeker geldt aangezien verzoeker een opleiding tot verpleegkundige volgt.

Verzoeker stelde zijn leerkrachten via e-mail op de hoogte van zijn afwezigheid en bracht ook medische attesten bij.

De bestreden beslissing is dus manifest onjuist waar er gesteld wordt dat verzoeker zonder rechtvaardiging niet zou hebben deelgenomen aan de lessen en de examens.

Bovendien stelt de bestreden beslissing dat er zou blijken dat verzoeker in werkelijkheid gestopt is met zijn studies. Ook dit is onjuist, daar verzoeker inderdaad zijn studies tijdelijk heeft moeten stopzetten omwille van zijn ziekte en het besmettingsgevaar, maar vastberaden is om zijn studies te hervatten van zodra zijn gezondheidstoestand hem dat toelaat.

Tuberculose is perfect geneesbaar en een behandeling duurt gemiddeld zes maanden. Aangezien de diagnose werd gesteld in december 2013 en de behandeling prompt werd opgestart, valt het te verwachten dat verzoeker tegen de zomer van 2014 volledig genezen zal zijn. Verzoeker wenst nog te onderzoeken of hij nog enkele examens kan afleggen tijdens de examenperiode in augustus/september, maar hij zal naar alle vooruitzichten in elk geval in staat zijn om zijn studies te hervatten voor het academiejaar 2014-2015.

Bovendien heeft de heer L. R. zich garant gesteld om verzoeker ten laste te nemen. De garant verdient maandelijks zo'n 3700 euro en heeft aldus meer dan voldoende inkomsten om verzoeker ten laste te nemen.

Dat de bestreden beslissing aldus blijkt geeft van een manifeste feitelijke appreciatiefout, zowel met betrekking tot de zogenaamde stopzetting van de studies, als met betrekking tot de solvabiliteit van de garant.

Verzoeker staakte zijn studies enkel omwille van medische overmacht, maar wenst zijn studies te hervatten van zodra zijn gezondheidstoestand dit toelaat, zodat er zeker geen sprake is van een definitieve stopzetting zoals beweerd wordt in de bestreden beslissing.

Bovendien geeft de bestreden beslissing blijk van een ernstige tekortkoming in de zorgvuldigheidsplicht van de Belgische Staat die het door verzoeker ingediende dossier blijkbaar nauwelijks onderzocht heeft, terwijl zij er krachtens dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur toch toe gehouden zou moeten zijn alle relevante factoren en omstandigheden af te wegen. Immers, de Belgische Staat steunt haar beslissing op één enkel schrijven vanwege de Katholieke Hogeschool Limburg, die op haar beurt een onzorgvuldig en onjuist antwoord gaf, daar verzoeker wel degelijk zijn afwezigheid omwille van medische redenen aan de hogeschool meldde.

Wanneer de Belgische Staat verzoeker zelf had aangeschreven om meer uitleg, had deze hen probleemloos zijn medisch dossier en rechtvaardigingsstukken kunnen overmaken. Ook de behandelende arts en de leerkracht met wie hij via e-mail correspondeerde hadden deze gegevens kunnen bevestigen.

Op dezelfde manier had een correcte feitenvinding aangaande het inkomen van de garant niet kunnen leiden tot een weigeringsbeslissing, daar de garant zeker over voldoende inkomsten beschikt.

Ook schendt de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel, daar dit vereist dat de administratieve overheid niet onredelijk mag handelen bij het opstarten van de besluitvorming, het aanleggen van een volledig dossier, het verzamelen van alle relevante gegevens, het interpreteren van min of meer vage door rechtsregels gestelde feitelijke voorwaarden en het inwinnen van deskundige adviezen.

Een redelijke behandeling van het dossier zou er niet toe mogen lijden dat verzoeker, die zijn studies tijdelijk dient te staken omwille van ernstige, maar geneesbare medische problemen, thans het bevel ontvangt om het grondgebied te verlaten.

Tenslotte schiet de Belgische Staat te kort in haar formele zowel als materiële motiveringsplicht. De motivering is dus vooreerst niet pertinent (materiële motivatieplicht). De beslissing lijkt niet te zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, zoals de redenen voor, en de gerechtvaardigheid van de afwezigheden van verzoeker, en het inkomen van de garant, zodat de beoordeling ervan ook niet correct gebeurd is en men op grond hiervan tot een manifest onredelijke beslissing gekomen is.

Verzoeker is bovendien niet in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing genomen is, zodat er hierdoor niet voldaan is aan de formele motivatieplicht."

2.2. Verzoeker voert de schending van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur aan”. Elk van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die onder deze noemer worden samengebracht, legt onderscheiden verplichtingen op aan het bestuur, en heeft een onderscheiden finaliteit. Het komt dan ook aan verzoeker toe om één en ander te preciseren. Verzoeker laat na aan te duiden op welk ander algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan de zorgvuldigheidsplicht hij doelt. De schending van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur” kan dan ook niet ontvankelijk worden aangevoerd. Dit middelenonderdeel is onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Verzoeker toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt hij duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker stelt dan wel dat hij niet in staat is te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing genomen is, maar uit het verzoekschrift blijkt dat hij de motieven van de bestreden beslissing kent, nu hij ze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt bij de bespreking van het middel. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert bovendien dat ze gegrond is op artikel 61, § 2, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van haar beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op de daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de door verzoeker opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht, door hem geformuleerd als een manifeste appreciatiefout, behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Aangezien de bestreden beslissing gegrond is op artikel 61 van de Vreemdelingenwet, wordt de vermeende schending van de materiële motiveringsplicht onderzocht in het licht van die bepaling.

2.5. Artikel 61, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“§ 2

De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

1° wanneer hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument;

2° wanneer hij geen bewijs meer aanbrengt dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt;

3° [...]”

Uit artikel 61, § 2 blijkt dat de gemachtigde de student een bevel kan geven om het grondgebied te verlaten, indien hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument (artikel 61, § 2, 1°) maar daarnaast ook indien de student geen bewijs meer aanbrengt dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt (artikel 61, § 2, 2°).

Deze bestreden beslissing bevat twee motieven. Een eerste motief is gegrond op artikel 61, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet en bestaat in de vaststelling dat verzoeker zijn verblijf na afloop van zijn studies verlengt heeft en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument. Het tweede motief is gesteund op artikel 61, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt geoordeeld dat verzoeker geen bewijs aanbracht dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Er wordt vastgesteld dat de garant

die de voor het academiejaar 2013-2014 neergelegde tenlasteneming (bijlage 32) onderschreven heeft niet solvabel is, nu diens jaarinkomen 14.590 euro bedraagt waar dit minstens 19.008 euro zou moeten bedragen, en dit zonder personen ten laste, zodat de voldoende financiële dekking van het verblijf niet wordt aangetoond. Samengelezen met artikel 61, § 2 moet worden geoordeeld dat elk van deze motieven op zich voldoende draagkrachtig zijn om de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te dragen.

2.6. Ten aanzien van het op artikel 61, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet gegronde motief van de bestreden beslissing voert verzoeker aan dat de heer L. R. zich garant heeft gesteld om hem ten laste te nemen en dat laatstgenoemde persoon zo'n 3700 euro per maand verdient en aldus meer dan voldoende inkomsten heeft, zodat er sprake is van een 'manifeste feitelijke appreciatiefout'.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, om zijn middelen van bestaan aan te tonen, een tenlasteneming en een uittreksel uit de personenbelasting heeft voorgelegd en dat de gemeente Dilsen-Stokkem deze documenten op 19 november 2013 aan de DVZ heeft overgemaakt.

Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat deze verbintenis tot tenlasteneming op 13 november 2013 ondertekend werd door de heer O. M. en dat ook het uittreksel uit de personenbelasting op naam staat van de heer O. M. en mevrouw A. O. R., waaruit blijkt dat hun gezamenlijk belastbaar inkomen slechts 14.590,74 euro bedraagt. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker echter een aantal loonfiches op naam van de heer L. R., en stelt hij dat deze persoon zich garant heeft gesteld. Deze stukken werden blijkens het administratief dossier niet aan de verwerende partij voorgelegd -en verzoeker toont het tegendeel niet aan- voordat de bestreden beslissing werd genomen, zodat het bestuur er geen kennis van had op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing nam en verzoeker deze stukken niet voor de eerste keer kan invoeren voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden zijn voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Daarbij komt nog dat het louter voegen van loonfiches nog geen garantstelling bewijst. Verzoeker toont dan ook op generlei wijze aan dat hij een tenlasteneming ondertekend door de heer L. R. aan de verwerende partij zou hebben overgemaakt. Met zijn blote bewering dat de heer L. R. zich garant heeft gesteld om verzoeker ten laste te nemen, doet verzoeker geen afbreuk aan het deugdelijk en op de stukken in het administratief dossier gestoeld motief dat de garant die de bijlage 32 onderschreven heeft niet solvabel is en de voldoende financiële dekking van het verblijf dus niet wordt aangetoond.

2.7. Nu uit artikel 61, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de vaststelling dat verzoeker geen bewijs heeft aangebracht dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt, zijnde het tweede motief van de bestreden beslissing, reeds volstaat om verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te geven en aldus op zich de bestreden beslissing schraagt, en nu uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekers kritiek op dat motief niet gegrond is, kan het eerste motief als overmatig worden aangemerkt. De eventuele gegrondheid van de tegen dit overmatig motief gerichte onderdelen van het middel kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, zodat verzoeker geen belang heeft bij het onderzoek ervan.

2.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS